

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Quomodo in ariditate nos gerere debeam[us]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?

Pf. 21. 1.

devotionem illam, quam aliquando sentimus, non procedere à nobismetipsis, vel à nostra industria, sed ab ipso solo. His autem in casibus non amplius vocatur ariditas, sed derelictio Dei, sicut dereliquit, Salvatorem nostrum in cruce.

Negativa.

Derelictionem illam duobus modis experimur; quandoque enim aliud nihil est, nisi quaedam *impotentia* agendi, quæ facit, ut quis propositam materiam exordiri nequeat, quicumque ex parte illam respiciat, ac penè nullus super sit usus potentiarum, quasi anima in corpore extincta foret.

Positiva.

Quandoque verò ulterius progressa miserimum animum in permagnam conjicit tristitiam, fastidium ac penè desperationem. Molestiam hanc auget metus, quem quis habet, ne fortè à gratia Dei exciderit: Ideoque facile quis sibi persuadet, illam derelictionem esse æternæ reprobationis præjudicium, atque hinc ordinariè initium sumunt illi rigores, exteriores expoliationes, annihilationes, activitatis omnis suppressiones, consummationes, martyria, languores, aliæque excellentes viæ, quibus Deus animas fideliores exercet, atque ipsarum esse destructo, suum in illis constituit ac stabilit. Verùm hoc non est pro Incipientibus.

Quomodo in ariditate nos gerere debeamus.

EX iis, quæ diximus, videri potest, ariditatem aliquando nostro vitio, aliquando secus accidere. Quare ubi illam advertimus,
nos:

nosmetipſos examinare debemus, videreque, nunquid fortaffe nos Deo cauſam dederimus, cur nos repulerit. Quod ſi nos peccaſſe deprehendimus, humiliter imploranda eſt miſericordia, petenda uenia, concipiendum proſitutum nos emendandi, omneſque relabendi occaſiones evitandi, ac denique pro culpa hac aliqua nobiſiſſis imponenda caſtigatio. Poſt hæc connitendum eſt orationem reſumere, atque ad proſitam materiam, implorato Spirituſ ſancti auxilio, redire.

Quod ſi porta ſemper clauſa remaneat, pulſandum, ac Deus ſuſpiriis, gemitibus atque aſpirationibus continuus, eſſi inſipidis, etiam importunè, rogandus erit. Quod ſi hoc non ſufficiat, fieri poterit oratio mixta, recitari aliquot verſus Pſalmorum, pronunciari, atque animo læpius repeti ſententia aliqua Euaſgelii, connitendo bonum aliquem affectum ſubnectere. Quin etiam poteris (arque hoc nonnullis utilius eſt) legere librum meditationum, aut alium, qui animo recolligendo inſerviat. Verùm enim verò ſi hæc omnia non ſuccedant, magnâ cum humilitate ac reſignatione pati debes ſtatum iſtum, offerendo illum Deo, tanquam æquam defectuum tuorum caſtigationem; ac dicendo : „ Domine quantum hac in re deſiqui, doleo, ac ueniam peto : at quantum ad juſticiam tuam, quæ me caſtigat, aut providentiam tuam, quæ me exercet, me reſigno, & cruci huic, ſicut, & quantum tibi placuerit, ſubmitto.

Quod ſi ex parte noſtra defectum nullum recognoſcimus, nihilominus firmiter perſua-

ſura

De
atione

sum habebimus, magnâ cum justitiâ atque æquitate nos à Deo ob præterita peccata nostra puniri, omninòque æquitati consentaneum esse, ut eum erga nos rigorem exerceat, postquam ei toties ingrati, perduelles atque inobedientes extitimus. Existimabimus præterea, id quod certissimum est, orationem bonam non esse cum hoc statu incompatibilem. Neque enim illa consistit in eo, quod quis habeat plures bonas cogitationes, aut multos producat affectus; verùm bona oratio ea est, quæ nos addicit & subjicit statui illi, in quo nos Deus vult, & in quo debemus esse, ut fiat quod Deus vult, non quod nos volumus. Vult autem Deus, ut pro tunc simus aridi, atque ut nostrâ ipsum honoremus patientiâ; oratio ergo nostra pro tunc esse debet ista: *Domine quod tu vis ut sim, hoc etiam ego volo.* Et quisquis hac in re fidelis extiterit, quandoque facilius assequetur finem, quem spectat oratio, illis, qui magnâ perfruuntur in orando facilitate: Potentia quippe Dei non reducit ad habendâ unam dumtaxat viam, atq; unicû animas nostras ad intimam amoris cum divina sua Majestate unionem perducendi modum. Ex quo fit, ut si fideles fuerimus in ipso sequendo, visuri simus intra non multum temporis maximos progressus, quia ubi uno se modo nobis subtraxerit, altero abundantissimè se communicabit, atque ubi nos videtur derelinquere, nos maximè sustinet, atque in nobis agit, modo quidem imperceptibili, reali tamen ac vero. Quod si quæras quid respondebimus, ab ipso nobis dari illas gratias omnes, quas in
 statu

statu fervoris poscendo obtinu ssemus, imò quandoque longè ampliores: amplior enim labor ampliore n quoque videtur promereri mercedem. Multò autem laboriosius est ac molestius unam horam genibus flexis sine devotione, quam duas cum suavitate & consolatione perdurare.

Hæc sufficere debuissent; at quoniam complures sunt, qui hocce in statu animo deficiunt, imò & orationem prorsus relinquunt, existimantes illi impensum tempus petire, tria pro illis hic subjiciemus documenta,

Primum est, ut firmiter credant, hunc molestiæ ac tolerantiaæ statum esse à Deo. non minus ac statum suavitatis, siue ipsi defectibus suis illum provocaverint, siue ipse pro sola suaprovidentia sic ordinârit. *Tuus est dies & tua est* Ps. 78. 16. *nox*, inquebat Psaltes; quali diceret: Deus æquè fecit noctem tenebrarum harum, ac diem consolationum. *Sicut tenebræ ejus, ita &* Ps. 118. 12. *lumen ejus*, inquebat alibi; id est negotia perfectionis nostræ procurat per tenebras ac per lucem. Hæc in firma fide fervens atque animosus Religiosus à divina Majestate sua petat gratiam statum hunc constanter tolerandi, eo modo, quo ipse desiderat: hoc est 1. tanquam pœnam suorum peccatorum. 2. tanquam participationem & communionem agoniarum ac derelictionum Salvatoris nostri. Ac 3. tanquam sacrificium, in quo suum esse proprium videtur annihilatum, cogitationes omnes ita absorptæ, ut ne unicam habere possit bonam, cor denique æstu atque igne istius ariditatis omninò adustum.

Alte-

De
oratione

Alterum documentum erit, ut humiliter in hunc statum consentiant, voluntariè ipsum ingrediantur, atque omnia, quæ Deo placuerit de ipsis atque in ipsis facere, approbent, producendo, si possint, subinde aliquos actus patientiæ ac resignationis. Quod si nequeant, saltem fortiter & constanter illic se contineant, connitendo, ut Deum suâ impotentiâ atque inutilitate glorificent, atque intra semetipsos dicendo: „Credo me videri à Deo, illum, ego honorabo ac benedicam in omni tempore; quod si glorificare ipsum nequeam, agendo, patiendo glorificabo. Et quidquid demum eveniat, à sancta illius præsentia me, nunquam avocari permittam. „

Tertium documentum erit, ut in hoc statu magnâ cum constantiâ perseverent, quamdiu placuerit Deo in ipso illos relinquere, certi servire ipsi purè ac sine recompensatione, divinæ suæ Majestati nudâ ac simplici fide adherendo, juxta id quod ait Scriptura: *Justus ex fide vivit*, quasi sola fides, qua credit Deum esse, atque ab ipso se videri, sufficeret ei, ut quovis in casu immobilis perseveret. Quod si & ipsa cogitatio hæc suppressa fuerit, nil refert, nihilominus propter amorem Dei illic hærendum erit, tamen si illic esses instar trunci, neque aliud ageres, quam quod crucifixum intuereris.

S. Macharius aliquando à quibusdam Fratribus rogatus modum, quo se gerere deberent in oratione, illis respondit, pluribus loqui non esse necesse, sed solummodo dicendum: *Domine sicut vis & scis miserere mei*, ac deinde super-

superaddidit : quod si non fruimur pace, satis esse dicere : *Domine adjuva me.*

Maximè verò animum despondere non debemus, & quamvis sentire nos oporteat molestiam, quia nisi sentiretur, molestia minimè foret, attamen inquietos inde nos reddi non convenit, multo minus molestiâ illâ absorberi atque immergi. Salvator etenim noster istum molestiæ statum summâ suâ in cruce derelictione, non secus ac statum consolationis suâ in Thaboris monte transfiguratione sanctificavit. Aequaliter igitur amare atque amplecti debemus utrumque, persuasumque nobis habere, res nostras prosperè succedere, si utroque in casu æquè simus fideles. Quò ut pertinamus, sequentia ut monita observemus necesse erit.

Monita pro statu ariditatis.

Primum erit, ut aquam de petra, oleum- *Monitum primum.*
que de saxo durissimo violenter educere minimè velimus. Hoc est, ut non velimus violenter haurire bonas cogitationes, aut ex fundo hoc sterili, sicco atque arido elicere bonos affectus; id enim qui conniteretur, frustra sibi caput obtunderet, quia Deus hujusmodi cogitationes & affectus concedere renuit, quin potius è contratio vult, ut pro tunc anima maneat illis omninò orbata. Optimum igitur factu erit, ut contenti simus eo, quod vult Deus, atque in illius præsentia quietè consistamus, miserum statum nostrum illi humiliter ac simpliciter commonstrando ac dicendo; *Anima mea sicut terra sine aqua tibi. Ps. 142. 6.*
Neque

De
atione